

Arrest

nr. 96 522 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 12 juni 2012 en het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 juli 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VROMBAUT, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 1 februari 2007 een asielaanvraag in.

Op 27 februari 2007 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 juni 2007 beslist het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 maart 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Het cassatieberoep tegen dit arrest wordt op 6 mei 2008 bij beschikking van de Raad van State niet toelaatbaar bevonden.

Verzoekende partij dient op 21 mei 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 13 oktober 2008 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 24 oktober 2008 dient verzoekende partij opnieuw een asielaanvraag in.

Op 14 november 2008 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

Op 17 november 2008 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 31 maart 2009 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot onontvankelijkheid van deze aanvraag.

Op 7 mei 2009 dient verzoekende partij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 1 december 2010 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 14 maart 2012 dient verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 12 juni 2012 beslist de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Hij geeft verzoekende partij ook een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt :

“Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag d.d. 14.03.2012 een vervallen paspoort voor op naam van N., P. O. uitgereikt op 26.10.2005 en geldig tot 25.10.2010. Hoewel artikel 9ter §2 het aantonen van identiteit ook toelaat door andere middelen dan een geldig paspoort, eist het daarentegen het aantonen van "de constitutieve elementen van identiteit". Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bvb. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhavig geval in gebreke, gezien hij in gebreke blijft zijn actuele nationaliteit aan te tonen: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2° en Arrest 73.696 RvV d.d. 20 januari 2012).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).“

“ De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art 7, alinea 1,2°, van de wet van 15 december 1980)“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekende partij onder meer de schending op van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Verzoekende partij zet haar enig middel als volgt uiteen :

“ENIG MIDDEL :

- Schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet :
- Schending van de Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 :
- Schending van de materiële motivatieplicht en het zorgvuldigheids- beginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt op zijn beurt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

In de bestreden beslissing stelt verweerder (stuk 1a):

"Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 14.03.2012 een vervallen paspoort voor op naam van N., P. O. uitgereikt op 26.10.2005 en geldig tot 25.10.2010. (...) De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bvb geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. (...) Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts bewijs van nationaliteit en identiteit op tot de vervaldatum. (...) Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhevig gevaar in gebreke, gezien hij in gebreke blijft zijn actuele nationaliteit aan te tonen: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard. "

De aanvraag 9ter wordt aldus afgewezen als onontvankelijk door verweerder enkel en alleenlijk daar deze meent dat het vervallen paspoort de actuele nationaliteit van verzoeker niet zou aantonen. Vooreerst dient gewezen te worden op de parlementaire voorbereiding waarin uitdrukkelijk bepaald wordt:

"Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen.

Het nieuwe artikel 9ter, §2, eerste lid, vermeldt vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijkboekje of een oud nationaal paspoort of een riibewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatioosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), Pari. St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 145).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in haar arrest nr. 72.358 van 21 december 2011 dan ook duidelijk (RvV 21 december 2011, T.Vreemd. 2012, nr. 2, p. 156-stuk3):

"Uit de parlementaire voorbereiding blijkt duidelijk dat ook een oud paspoort in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend kan worden.

(...)

Te dezen stelt zich de vraag of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit. In casu dient de eerste verzoekende partij een paspoort met verstreken geldigheidsduur in van een bestaande staat. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van de verzoekende partij zou zijn. Ook in het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat de verzoekende partij niet (meer) de Armeense nationaliteit zou bezitten. Door de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van de verzoekende partij op zich in twijfel te trekken, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet."

Niet alleen de parlementaire voorbereidingen van de wet, doch ook de Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, stelt overduidelijk inzake de vereiste identiteitsdocumenten:

"Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn."

Interpretatieve Ministeriële Omzendbrieven geven instructies vanwege de hiërarchisch overste omtrent hoe de ambtenaren van hun diensten de wetten en besluiten moeten beoordelen/interpreteren. Deze interpretatieve omzendbrieven zijn wettelijk niet bindend voor personen die niet tot de administratie behoren, maar in de praktijk kunnen dergelijke omzendbrieven wel feitelijk als bindend worden aangevoerd op het ogenblik dat de ambtenaar de instructies waardoor hij gebonden is op de burger gaat toeassen en deze laatste die toepassing moet ondergaan (MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, p. 41-42)

Minstens in het licht van de materiële motivering alsook conform de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, dient verweerder zich te houden aan de bedoeling van de wetgever en de minister, zoals veruitwendigd zowel in de parlementaire voorbereidingen als de omzendbrieven ter zake.

Bovendien dient benadrukt dat verzoeker in het verleden al een asielprocedure alsook een medische en humanitaire regularisatie-aanvraag indiende, waarbij alreeds tevens een attest van nationaliteit van de Nigeriaanse Ambassade alsook een Nigeriaans rijbewijs werden toegevoegd. Conform bovenstaande rechtspraak van de Raad van 21 december 2011 is er dus niet alleen geen tegenaanwijzing voor handen in het administratief dossier waaruit zou blijken dat verzoeker niet langer de Nigeriaanse nationaliteit zou hebben ... er zijn in tegendeel afdoende duidelijke stavingsstukken in handen van verweerder aanwezig dewelke de Nigeriaanse nationaliteit van verzoeker bevestigen! (stuk 5 en 7)

Meest recent werd de nationaliteit van verzoeker nog (her)bevestigd door de Nigeriaanse Ambassade n.a.v. de afgifte van een attest van ongehuwde status (zoals gelegaliseerd op 10.07.2012), met oog op

de wettelijke samenwoning van verzoeker met diens partner R.A. (dewelke tevens de moeder van diens dochter C. is) (stuk 6).

Een certificaat van nationaliteit afgeleverd door de Nigeriaanse ambassade is bovendien tevens een identiteitsdocument die kan aanvaard worden voor een verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen (RvV nr. 48.574 van 29 april 2010). Minstens heeft dit ten stelligste zijn belang in de bevestiging van de Nigeriaanse nationaliteit van verzoeker dewelke blijkt uit diens Nigeriaans paspoort. Ook het rijbewijs van verzoeker bevestigt andermaal diens nationaliteit/identiteit (zie stuk 5), terwijl ook een origineel rijbewijs (quod in casu) tevens afdoende bevestiging van de identiteit kan uitmaken (zie RvV nr. 61.816 van 19 mei 2011).

Verweerder kan tenslotte niet dienstig verwijzen naar het arrest RvV nr. 73.696 van 20 januari 2012 alwaar dit immers een andere feitengesteldheid betrof, nl. waarbij dit een paspoort betrof zoals alreeds afgeleverd in 1997 en in 2007 vervallen, zodat sinds uitgifte (in 1997) alreeds dermate veel tijd was verstreken dat er gereede twijfel omtrent de nationaliteit zou kunnen bestaan in hoofde van verweerder. In casu werd het Nigeriaans paspoort op 26 oktober 2005 afgeleverd, zodat dit dermate veel recenter is; werd het rijbewijs op 26 juni 2008 afgeleverd (geldig tot eind september 2011); werd het attest van nationaliteit afgeleverd op 21 april 2009; werd het attest van ongehuwde status afgeleverd op 10 juli 2012; ... !

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht is verweerder gehouden om met ALLE relevante documenten in het dossier rekening te houden, zodat in casu - in tegenstelling tot dit dossier RvV nr. 73.696 - helemaal geen 'gereede twijfel' omtrent de Nigeriaanse nationaliteit van verzoeker bestaat, minstens toont verweerder dit niet op een deugdelijke wijze aan waarom deze gereede twijfel wel zou moeten bestaan.

De beoordeling vanwege verweerder is in huidig dossier dan ook onredelijk, onzorgvuldig en is strijd met artikel 9ter vreemdelingenwet zoals beoogd door zowel de wetgever als door de minister (zie supra). Onderhavig middel is dan ook manifest gegrond.“

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt :

“In een enig middel voert verzoeker de schending aan van :

- artikel 9ter Vreemdelingenwet,
- de Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 de materiële motiveringsplicht.

Ter ondersteuning houdt verzoeker voor dat de identiteitskaart die hij heeft voorgelegd, wel voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter §2 van de Vreemdelingenwet, en de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij het volgende gelden. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

(...)

Onder deze 'constitutieve elementen van de identiteit' dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan.

Zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, kan een niet actuele nationaliteit bezwaarlijk verstaan worden als “constitutief element van identiteit”.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht het volgende gesteld in de bestreden beslissing:

“Artikel 9ter §3 — 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag d.d. 14.03.2012 een vervallen paspoort voor op naam van Nelson, Peter Osimeh uitgereikt op 26.10.2005 en geldig tot 25.10.2010. Hoewel artikel 9ter §2 het aantonen van identiteit ook toelaat door andere middelen dan een geldig paspoort, eist het daarentegen het aantonen van “de constitutieve elementen van identiteit”. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele

waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en toelichting bij Art 9 ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bvb. geboorteplaats en —datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhevig geval in gebreke, gezien hij in gebreke blijft zijn actuele nationaliteit aan te tonen: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 — 2° en Arrest 73.696 RW dd. 20 januari 2012).”

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij poogt voor te houden dat ook een reeds geruime tijd (in casu sedert 26.09.2010) vervallen identiteitskaart, volstaat opdat zou voldaan zijn aan de voorwaarden van artikel 9ter §2 van de Vreemdelingenwet.

De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond. Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“5.71. Uit het gestelde in punt 3.10. blijkt dat niet zozeer verzoekers identiteit in vraag wordt gesteld doch wel verzoekers nationaliteit. De eerste vraag die zich in deze stelt, is of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat, zoals de memorie van toelichting bij dit artikel lijkt aan te geven (cf. punt 3.7.) of ook op de nationaliteit van de aanvrager moet betrekking hebben.

3.12. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tesensaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.

3.13. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

(...)

3.15. In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek

moet doen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878) . De verwerende partij stelt derhalve terecht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in de bestreden beslissing “Dat het bewijs van de ACTUELE nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit (R.v.V. nr. 58.204 van 21.03.2011)

Door de verzoekende partij werd bij zijn aanvraag enkel een identiteitsdocument voorgelegd dat geldig was tot 25.10.2010 en aldus op het ogenblik van het indienen van de aanvraag bij schrijven van 14.03.2012 reeds geruime tijd (1 jaar en 5 maanden) vervallen was.

Nochtans moet de aanvraag van verzoeker gestaafd zijn met stukken waaruit de constitutieve elementen van zijn identiteit blijken op grond van art. 9ter §2, 1° en 9ter §3, 2° van de Vreemdelingenwet.

In casu bewijst het vervallen tijdelijk identiteitsdocument dat verzoeker voorgelegt NIET de actualiteit van zijn nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat nationaliteit betreft. Dit standpunt sluit ook aan bij recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Verweerder kon derhalve oordelen dat de actuele nationaliteit van verzoeker niet kon vast gesteld worden aan de hand van het door haar aangebrachte stuk De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven.

(...)

Gelet op het feit dat de uiterste geldigheidsdatum van het voorgelegde paspoort reeds sedert geruime tijd is verstreken - (...) - is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit stuk niet toelaat de actuele nationaliteit van verzoeker met zekerheid vast te stellen. Verzoeker liet verder ook na aan de hand van andere bewijsstukken verweerder duidelijkheid te verschaffen inzake haar actuele nationaliteit. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij haar actuele nationaliteit heeft aangetoond.” (R.v.V. nr. 70 917 van 29 november 2011)

Alsook:

“De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden te eisen dat hij zijn identiteit aantoont en hierbij aangaf dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar- geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdelingen in zijn land van herkomst kan krijgen (GvH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit — zijnde een constitutief element van zijn identiteit — dient aan te tonen.

(...)

De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. Gelet op het feit dat uit het door eerste verzoeker voorgelegde stuk niet bleek dat haar paspoort nog geldig was — waarbij tevens moet worden opgemerkt dat het een paspoort betreft dat reeds is afgeleverd in 1997 en er geen duidelijkheid bestaat omtrent de verschillende verblijfsplaatsen van eerste verzoeker sindsdien - is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit stuk niet toelaat de actuele nationaliteit van eerste verzoeker met zekerheid vast te stellen. Verzoekers lieten verder ook na aan de hand van andere bij hun aanvraag gevoegde bewijsstukken verweerder duidelijkheid te verschaffen inzake de actuele nationaliteit van eerste verzoeker. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat zij de actuele nationaliteit van eerste verzoeker hebben aangetoond.

Met betrekking tot de door verzoekers aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten een precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Verzoekers kunnen daarnaast hoe dan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest met nummer 28 898 van de Raad, aangezien dit arrest door de Raad van State werd vernietigd bij arrest nummer 209.878 van 21 december 2010.

Het feit dat in de memorie van toelichting bij de Wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) (Pari. St. Kamer 2010-2011, nr. 771/001, 145), verscheidene documenten worden opgesomd, waaronder een vervallen paspoort, die kunnen aangewend worden om de identiteit, zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te bewijzen laat niet toe de besluiten dat het voorlessen van één van deze opgesomde documenten steeds volstaat om alle vier de constitutieve elementen van de identiteit aan te tonen. Uit §2 van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en uit de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) blijkt dat de vier cumulatieve elementen van de identiteit in de zin van artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet steeds moeten aangetoond worden. Zoals reeds gesteld is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een paspoort dat, blijkens de voorgelegde stukken, reeds verscheidene jaren niet meer geldig is niet toelaat de actuele nationaliteit van de houder ervan vast te stellen, indien niet tevens andere, aanvullende, bewijsstukken worden aangebracht.

Inzake de bewering van verzoekers dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet, door aan te geven dat, een vreemdeling die om medische redenen tot een verblijf wenst gemachtigd te worden zijn "actuele" nationaliteit dient aan te tonen, moet worden geduid dat uit de integrale lectuur van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever het aantonen van een actuele nationaliteit vereist. Indien de nationaliteit die de vreemdeling heeft op het ogenblik dat hij verzoekt om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden niet vaststaat, kan door verweerder immers niet voldaan worden aan de door de wetgever gestelde vereiste dat hij, bij het onderzoek ten gronde, "de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst" dient te onderzoeken.

Voorts moet worden herhaald dat uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat wanneer een aanvraag van een vreemdeling om, in toepassing van voormelde bepaling, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden niet op ontvankelijke wijze werd ingediend er een onderzoek van de medische situatie van de aanvrager moet worden uitgevoerd. Een onderzoek ten gronde is slechts vereist indien de aanvraag op ontvankelijke wijze werd ingediend. (...)" (R.v.V. nr. 73.696 dd. 20.01.2012)

Indien de betrokkene zijn of haar identiteit niet aantoont dient de gemachtigde in toepassing van art. 9ter, §3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Vermits verzoeker in casu in zijn aanvraag geen ander bewijselement heeft aangevoerd dat de actuele nationaliteit zou aantonen, is de aanvraag krachtens art 9ter §3-2° derhalve onontvankelijk.

Verzoekers voorgehouden schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Evenmin kan verzoeker verwijzen naar zijn eerder voorgelegde attest van nationaliteit en rijbewijs vermits het om niet gedateerde documenten gaat die niet de actuele nationaliteit aantonen van verzoeker en bovendien niet werden voorgelegd n.a.v. de laatste aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclus.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Aan deze "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

In casu heeft verzoekende partij aan de aanvraag van 14 maart 2012 haar Nigeriaans paspoort toegevoegd, dat tot en met 25 oktober 2010 geldig was. De verwerende partij verklaart deze aanvraag onontvankelijk, daar ze meent dat een vervallen paspoort de actuele nationaliteit van verzoekende partij niet aantoonst en aldus ook geen sluitend bewijs van de identiteit levert.

Vooreerst dient er in dit verband verwezen te worden naar artikel 9ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat ook aangeeft dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielpprocedure was.

Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Verwerende partij wijst er in haar nota met opmerkingen dan ook terecht op dat zonder zekerheid van nationaliteit, niet kan worden nagegaan of de behandeling die nodig is, beschikbaar is in het thuisland en dat dit essentieel is in een procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Te dezen stelt zich de vraag of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Hierbij dient er gewezen te worden op de parlementaire voorbereiding waarin uitdrukkelijk bepaald wordt dat *“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboortakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijs*

elementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt duidelijk dat ook een vervallen paspoort in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend kan worden. Een verstreken paspoort blijft het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het paspoort komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is, blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit (RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Dit is zeker het geval wanneer er geen twijfel bestaat over de identiteit van de betrokkene en over zijn latere nationaliteit (cf. RvS 24 oktober 2012, nr. 221.166).

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

In casu dient verzoekende partij een paspoort met verstreken geldigheidsduur in van een bestaande staat, met name Nigeria. Een kopie van dit paspoort bevindt zich in het administratief dossier, als bijlage bij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van verzoekende partij zou zijn. Ook in het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat verzoekende partij niet (meer) de Nigeriaanse nationaliteit zou bezitten. Verzoekende partij geeft terecht aan in haar verzoekschrift dat zij « in het verleden al een asielpcedure » indiende. Het asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal immers beoordeeld ten opzichte van Nigeria als land van herkomst. Uit voorgaande bespreking is bovendien gebleken dat verzoekende partij een, weliswaar vervallen, paspoort voorlegde aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Door de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoekende partij op zich in twijfel te trekken, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij maakt de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

Gelet op de gegrondheid van dit onderdeel dient niet meer te worden ingegaan op de overige onderdelen van het enig middel.

Gelet op een goede rechtsbedeling wordt het bevel om het grondgebied te verlaten, dat in uitvoering van deze beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen, eveneens vernietigd. De rechtsgrond ervan is immers verdwenen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 12 juni 2012 en het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 juli 2012 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET